א מיי׳ פי״ב מהלכות

ו״ד סי׳ רלד סעיף נה:

ב ב טוש"ע שם סימו

:ה"ע סימן עד סעיף א

ג ב מיי פי״ב שם הלי ט

סמג עשין מח טוש"ע י"ד סי רלד סעיף סו: יד ד ה מיי פי"ד מהלי

ל) נדרים פלה, ב) שם: ודף טו:, ג) [לעיל סא: מן:, ד) [לעיל ע.], ד) פסחים פו. ע"ש. ו) פסחים פו.. ו) גיי ט) [לקמן עב.],
י) [ובמנחות נח: ד״ה ואיכא הסוגיות הפוכות].

תורה אור השלם ו. אֲנִי חוֹמָה וְשְׁדֵי כַּמִּגְדָּלוֹת אָז הָיִיתִי בַּמִּגְדָּלוֹת אָז בְעִינְיו כְּמוֹצְאֵת שָׁלוֹם: 2. וְהַיָּה בַּיּוֹם הַהוּא נָאָם

ַיִּיְ הִקְּרָאִי אִישִׁי וְ תִקְרָאִי לִי עוֹד בַּעְלִי:

מוסף רש"י

בוו בן כמוצאת שלוב. החבכתי עליו ונמלאמי החבכתי שליו ונמלאמי היא מקובלת בבית חמיה

פירוש משום עינוי נפש הוא דאינו מיפר הא דקאמר רבי יוסי אין אלו עסקינן. קישוט דמתני׳ דהכא: בדברים שבינו לבינה. סם המשיר נדרי עינוי נפש לא שוכל הבעל להפר אלא שאינו מיפר משום את השער: בעפר פיר. בעפר חור שהוא גדל שם כלומר בדבר נדרי עינוי נפש אלא מיפר הוא משום דברים שבינו לבינה והתם שהוא רגיל בו בקי הוא להשמר שאינו מזיקו: פיר. כמו פירא דכוורי

(לקמן דף עט.) גומא: אלא הכא במאי עסקינן דחלינהו לקישוטיה בתשמיש. ומשום הכי מלי מיפר דדלמה מתקשטת ומיתסרה הנחת תשמישו עליה: כופה ומשמשתו. שאינה יכולה לאסור עצמה עליו אבל יכולה לאוסרו עליה שתהא היא מודרת ולא הוא כגון הנאת תשמישו עליה דלריך הוא להפר שלא יאכילנה דבר החסור לה: ולח ממקשע ולח תחסר. לר' יוסי כיון דחמר חין חלו נדרי עינוי נפש היאך יכול להפר ואי משום דתלינהו בתשמיש לא תתקשע ולא תיאסר: א"ר קרו לה מנוולת. וכי מבזו מקשטא אישתכח דנדר זה אוסרה עליו לפיכך יכול להפר משום דברים שבינו לבינה: ותתקשע ותחסר חי לבים שמחי. אמאי יוליא לאלתר ויתן כתובה ותתקשט ותאסר והות ליה כמדיר את אשתו מתשמיש המטה וחנן בפרק אף על פיחי לבית שמחי שתי שבתות ולבית הלל שבת חחת: הני מילי. שיש לו זמן שמח ימלא פתח לנדרו היכא דאדרה איהו: אבל היכא דנדרה איהי ואישתיק. ולא היפר אינה יכולה לגור אצלו כלל ואפי׳ עד שתאסר ע"י קישוט דסברה מיסנא סני לי: וכמה קלבה. כלומר אם נתן קלבה עד כמה לא כייפינן ליה להוליא: נהנית מריח קשוטיה. שנתקשטה לפני הנדר: בותני' כשהן בעיר חחרת. דרך בתם ללכת אצלם ברגלים: רגל אחד. מניא מוקמא אנפשה שלשה לא מניא מוקמא. ובגמרא פריך הא שנים מחי: שנועל בפניה. בגמ'ש מפרש: מחמת דבר אחר. בגמראש מפרש: שתחמרי לפלוני. בגמרחש מפרש: שתהה ממלחה ומערה. בגמרחש מפרש: גבו' סיפה. דקתני שלשה יוליא הא שנים יקיים אתאן לכהנת: רדופה. לילך לבית אביה תמיד שנים יוליא שאינה רדופה שנים יקיים: דכתיב לא גרסי׳: אישי. לשון אישות ונישואין: ככלה בבית חמיה. שכבר ניסת וגם לבה בבעלה ואינה בושה הימנו:

איכא

איכא

הניחא לרב אדא בר אהבה דאמר בעל מיפר אלא לרב הונא כו׳ בכגדי לבעונים. גנאי ובזיון הוא לה ומחגנה עליו: הכא במאי

מפרש דנ"מ דאי מיפר משום טינוי נפש מיפר בין לעלמו בין לחחרים אין בהם עינוי נפש לעלמו מיפר לאחרים לא מיפר ופריך הניחא לרב אדא בר אהבה דאמר בעל מיפר כן נמלא בספר ישן וכן איתא בנדרים (דף פא.)י) ולא כספרים שכתוב להפד ופליגי רב אדא בר אהבה ורב הונא אליבא דר' יוסי דאמר אין אלו נדרי עינוי נפש אם מיפר משום דברים שבינו לבינה דרב אדא בר אהבה אמר מיפר דרחילה וקישוט הוו דברים שבינו לבינה ורב הונא לא חשיב להו דברים שבינו לבינה שלא מלינו שועל כו' ולא גרסינן הב"ע בדברים שבינו לבינה פירוש בקישוט המשיר את השער הניחא למאן דאמר כו' דא"כ הוה משמע דפליגי אם בעל מיפר בדברים שבינו לבינה אם לאו וליתא דלא נחלק אדם מעולם על כך שלא יפר בעל דברים שבינו לבינה דברייתה היה בריש פ׳ בתרא דנדרים (דף עט:) דמיפר ומפיק לה מדכתיב בין איש לאשתו בין אב לבתו מלמד שהבעל מיפר דברים שבינו לבינה והכא נמי מסיק בדתלנהו לקישוטיה בתשמיש המטה ותשמיש המטה הוי דברים שבינו לבינה כדמוכח (בשמעתא) [במשנה]

בגון דתלינהו לקישומיה בתשמיש המשה. ואם תאמר ואמאי לא מוקי לה דתלינהו באיסור פירות שבעולם ולא יוכל להחשות ותתחשע ותחסר אי לבית שמאי כו' ונראה לרשב"א משום דאכתי הוה קשה ליה דתתקשט ותיאסר לר׳ יהודה יום א׳: ולא תתקשם ולא תיאםר. פירוש והיכי מלי מיפר אבל לא פריך

אמאי יוליא ויתו כתובה הואיל ויכולה לסבול שלא תתקשט דא"כ לרב נמי מיקשי: ותתקשמ ותיאסר אי לב"ש כו'. דגשלמה עד השתה דס"ד שיש עינוי בקישוט ולא תלנהו בתשמיש יוליה לחלתר ויתן כתובה שאין לה להמתין כלל ולמנוע מקישוט: אבל הכא דנדרה איהי כו'. וא״ת וימתין שמא ימלא פתח

להקמתו דנשאלים על ההקם כדאמרי׳ בשילהי נערה המאורסה (נדרי׳ דף עט.) ואומר ר"י דאין נשאלין על ההקם אלא ביום שמעו שאמר לה קיים ליכי אבל אם עבר יום שמעו שאינו יכול להפר מחמת שהחריש לה אינו יכול לשאול עוד ואפילו אם ממצא לומר

בבגדי צבעונין הכא במאי עסקינן בדברים שבינו לבינה הניחא למ"ד דברים שבינו לבינה הבעל מיפר אלא למ"ד אין הבעל מיפר מאי איכא למימר דאתמר 6 דברים שבינו לבינה רב הונא אמר ״הבעל מיפר רב אדא בר אהבה אמר אין הבעל מיפר שלא מצינו שועל שמת בעפר פיר אלא יהכא במאי עסקינן כגון דתלינהו לקישוטיה בתשמיש המטה דאמרה יאסר הנאת תשמישך עלי אם אתקשט כדאמר רב כהנא דאמר רב כהנא סגהנאת תשמישי עליך כופה ומשמשתו הנאת תשמישר עלי יפר לפי שאין מאכילין לאדם דבר האסור לו ולא תתקשם ולא תאסר אם כן קרו לה מנוולת ותתקשם ותאסר אי ילב"ש שתי שבתות אי לבית הלל השבת אחת הני מילי היכא דאדרה איהו דסברה מירתח רתח עילואי והשתא מותיב דעתיה אבל הכא ידנדרה איהי ושתיק לה סברה מדאישתק מיסנאָ הוא דסני לי: רבי יוסי לה מברה אומר בעניות שלא נתן קצבה: וכמה קצבה אמר רב יהודה אמר שמואל יי"ב חדש רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנז עשר שנים רב חסדא אמר אבימי רגל שכן בנות ישראל מתקשמות ברגל: חובעשירות ל' יום: מאי שנא ל' יום אמר אביי שכן אשה חשובה בתרייתא דנדרים (דף 1:): נהנית מריח קשומיה ל' יום: מתני' בהמדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה בזמן שהוא עמה בעיר חודש אחד יקיים שנים יוציא ויתן כתובה ובזמן שהוא בעיר אחרת רגל אחד יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה המדיר את אשתו שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא ויתן כתובה מפני שנועל בפניה ואם היה מוען משום דבר

יקיים אמר אביי סיפא אתאן לכהגת יורבי יהודה היא רבה בר עולא אמר לא קשיא סכאן ברדופה כאן בשאינה רדופה יאז הייתי בעיניו כמוצאת שלום סכאן יאמר רבי יוחנן ככלה שנמצאת שלמה בבית חמיה ורדופה לילך ולהגיד שבחה כבית אביה יוהיה ביום ההוא נאום ה' תקראי אישי ולא תקראי לי עוד בעלי אמר רבי יוחנן ככלה בבית חמיה ולא ככלה בבית אביה: המדיר את אשתו וכו': בשלמא לבית המשתה

אחר רשאי אמר לה ע"מ שתאמרי לפלוני

מה שאמרת לי או מה שאמרתי לך או

שתהא ממלאה ומערה לאשפה יוציא ויתן

כתובה: גמ' הא גופא קשיא אמרת רגל

אחד יקיים הא שנים יוציא ויתן כתובה אימא

סיפא שלשה יוציא ויתן כתובה הא שנים

שיכול לשאול אתי שפיר דודאי כשהדירה הוא תמחין לבית הלל שבת אחת שאין קשה לה להמחין דסברה דהשתא מירתח רתח ולאחר מיכן יחפיים אבל הכא דסברא מיסנא סני ואינה סבורה שיחפיים עוד לא חקנו חכמים שתמתין הואיל וקשה לה: גבר חדש ל"ג שלשה דא"כ הוה דייק עלה בגמרא כדדייק גבי רגל: באן ברדופה כאן בשאינה רדופה. פירש ר"ח דרגל ראשון היא רגילה לילך ולהגיד שבחה בבית אביה ורגל שני אינה רדופה כל כך אף ע"פ שעדיין לא הגידה שבחה ומתני' דקתני רגל אחד יקיים היינו ברדופה ברגל ראשון שלא הלכה עדיין בשום פעם אחר להגיד שבחה והא דקתני שנים יקיים בשאינה רדופה כלומר ברגל שני או שלישי של חופה שאינה רדופה אע"ים שעדיין לא הגידה שבחה הואיל ואיחרה מללכת רגל ראשון ואמי שפיר הא דגרסינן בכל הספרים דכתיב וגרסינן נמי ואמר רבי יוחנן ולפירוש הקונטרס לא גרים דכתיב ולא גרים נמי ואמר רבי יוחנן אלא אמר רבי יוחנן. רבינו חם: המדיר

אישות הלכה ו סמג עשין מח ולאוין פא טוש"ע י"ד סי' רלה סעי' ג וטוש"ע אה"ע סי' עד סעיף א: מו וזח מיי פי"ג שם הלי ח טוש"ע י"ד שם יטוש"ע אה"ע שם קעי׳ ב וסעיף ה: מז ט י מיי שם הלי יב יג וסמג שם טור

תוספות רי"ד

יסימו כלהו ושו"ע י"ד סי"

נסימן לניגן ושושע יייד טיי רלד סעיי סב וסימן רלה סעיי ו וטוש"ע אה"ע

כימן עד סעי׳ ד וסעי׳ ו:

נותן אצבע בין שיניה יוציא וי"כ. ר' יוסי אומר בעניות שלא נתן קצבה בדבר עד מתי אסרה עליה הוא דיוציא וי"כ אבל אם הזמן ובעשירות שרגילין בכך אם לא הדירה יותר מל' יום אין כופין אותו להוציא : וכמה קצבה אר״י . א״ש י״ב חודש רבה בב״ח אבימי רגל שבנות ישראל ברגל. מתקשטות ברגל. ובעשירות ל' יום מ"ט אמר אביי שכן אשה חשורה מחקשמת אי ללי יום: מתני' המדיר את אשתו שלא תלך בבית אביה בזמן שהן עמה בעיר אביה בזמן שהן עמה בעיר חודש [אחד] יקיים ב' יוציא וי"כ ובזמן שהן בעיר אחרת רגל א' יקיים ב' יוציא ויתן כתובה פי' יש לפרשה כגון שנדר הוא. וא"ת מה כח לו לאסרה שלא תלך כגון שנדר כך יאסרו כל פירות . שבעולם עלי כקונם אם שבעולם עלי כקונם אם תלכי לבית אביך או תאסר הנאת תשמישך עלי אם תלכי לבית אביך וכן נמי בנדרה איהי וקיים לה איהו ואע״פ שאין אלו נדרי עינוי נפש שיוכל להפר כגון דאמרה הנאת תשמישך עלי אסורה אם אלך שבענין זה יכול להפר שאם לא תלך ה״ה גורם לה שלא תלך ומצטערת ותכוף אותו לגרש הלכך מצי מיפר ודרך בנות ישראל לבקר בבית אביהן . ררול מטיר לטיר : הא גותא בו גל מעיד לעיד דהא גופא ק׳ אמרת רגל א׳ יקיים הא ב׳ יוציא וי״כ אימא סיפא ג' יוציא וי"כ הא ב' יקיים אמר אביי סיפא אתאן לכהנת ור"י הוא רבא בר עולא אמר ל"ק כאן ברדופה כאן בשאינה רדופה פי" נהוגה (b) בשלשה: הדירה שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא וי"כ פי׳ מפני שנעל בפניה ואם היה טוען מפני ד"א רשאי פי" רב מוקי לה בשנדר הוא . הנאת תשמישך אסורה עלי אם תלכי ומפני שנדר בסתם יוציא מיד וי״כ ושמואל מוקי לה בנדרה